

ת"פ 5839/05/17 - פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נגד יעקב ארביב

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 5839-05-17 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' ארביב

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המאשימה	פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה
נגד	
הנאשם	יעקב ארביב

החלטה

מונחת בפניי בקשת המאשימה להגשת ראיות לאחר סיום פרשת התביעה, ולמעשה - לאחר הודעה בדבר אי ניהול פרשת ההגנה, ומשנקבעו מועדים לסיכומי הצדדים.

השתלשלות ההליך

ביום 3.5.17 הוגש לבית המשפט כתב אישום נגד הנאשם, המייחס לו עבירות על פקודת מס הכנסה.

לאחר שהנאשם כפר בעובדות, החלה ביום 6.11.18 שמיעת ראיות התביעה, אשר נשמעו גם בימים 20.11.18, 11.12.18, ו- 2.1.19. במועד האחרון הסתיימה פרשת התביעה, וב"כ הנאשם ביקש לשקול לטעון טענות שונות טרם תחילתה של פרשת ההגנה.

בהמשך, הודיע ב"כ הנאשם ביום 18.3.19 כי הוא מוותר על העלאת טענותיו בשלב זה של ההליך, כי הנאשם לא ינהל פרשת הגנה, ויפרט את מכלול טענותיו בשלב הסיכומים. ב"כ הנאשם ביקש כי ייקבעו מועדים להגשת הסיכומים, ואף ציין כי כל אחד מהצדדים מבקש לאפשר לו 3 חודשים לצורך זה. משכך, בוטלו המועדים שנקבעו לפרשת ההגנה, ונקבעו מועדים להגשת סיכומי הצדדים בכתב.

ביום 24.3.19 הגישה המאשימה את הבקשה האמורה, להגשת ראיות משלימות.

טענות המאשימה

המאשימה מפרטת בבקשתה, כי ביום 19.4.17 החל להתנהל כנגד הנאשם הליך אזרחי בדלתיים סגורות בבית המשפט המחוזי בתל אביב (ע"מ 27431-04-17), שעניינו ערעור על שומות שהוצאו על ידי פקיד השומה (להלן: "ההליך האחר" או "התיק האזרחי").

יצוין כבר עתה, שאין חולק כי הנאשם מיוצג באותו הליך על ידי עו"ד שאינו בא כוחו בהליך שבפניי.

בבקשה נטען כי ביום 17.3.19 העבירה ב"כ המאשימה לידי ב"כ הנאשם, חומרים מתוך התיק האזרחי, לקראת פרשת ההגנה. בחומרים שנמסרו מצוי, בין היתר, פרוטוקול עדות הנאשם בהליך האחר, מיום 30.5.18, וכן תצהיר שמסר חלף חקירה ראשית (להלן: "הראיות המשלימות").

לטענת המאשימה, למחרת העברת הראיות המשלימות לידי ב"כ הנאשם, ושלושה ימים בלבד טרם המועד שנקבע לפרשת ההגנה ובכללה לעדות הנאשם, עדכן אותה ב"כ הנאשם כי אין בכוונת הנאשם להעיד או לזמן עדי הגנה כלשהם. בשיחה זו, ביקשה ב"כ המאשימה את הסכמת ב"כ הנאשם להגיש את הראיות המשלימות, אך הוא התנגד לבקשה.

לפיכך עותרת המאשימה לאפשר לה להגיש כעת את הראיות המשלימות.

המאשימה מנמקת בקשתה בטעמים של עשיית צדק, וטוענת שלא ייגרם לנאשם עיוות דין ככל שאיעתר לבקשה. המאשימה מפנה בהקשר זה לסעיפים 3 ו- 167 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), ולסמכותו הכללית של בית המשפט במסגרת ניהול ההליך.

לטענתה, החוק מסמיך את בית המשפט להתיר הבאת ראיות נוספות, אף לאחר מתן הכרעת הדין ובטרם גזר הדין וזאת בניגוד למסגרת הדיונית הכללית לפיה ראיות התביעה יוגשו כמקשה אחת.

בהתאם לפסיקה, בהחלטה אם להתיר הבאת ראיה נוספת, יאזן בית המשפט בין הצורך לשמור על הסדר המקובל של ניהול משפט וסופיות הדיון לבין שיקולי עשיית צדק, ויבחן במסגרת זו את הצורך בקבלת הראיה, השלב בו הוגשה הבקשה והאם יש בקבלת הראיה משום פגיעה ביכולת הנאשם להתגונן.

לשיטת המאשימה, הראיות החדשות שהגשתן מתבקשת, תאפשרנה לבית המשפט "לראות את התמונה המלאה", לשם עשיית משפט צדק. נטען כי הראיה היא אמרת חוץ של נאשם, אשר זיקתה להליך הדוקה. פרוטוקול עדות הנאשם בהליך האזרחי ותצהירו קשורים באופן מלא והדוק להליך הפלילי, שכן עסקין בתקבולים אותם קיבל ממרבית הנכסים המפורטים בכתב האישום, וביחס למרבית שנות המס המפורטות בכתב האישום.

צוין כי הגשת הראיה מתבקשת זמן קצר לאחר סיום פרשת התביעה, מבלי שחלף פרק זמן משמעותי מסיום פרשת התביעה. בהקשר לכך הוטעם כי הודעת הנאשם לפיה אין בכוונתו להעיד ולזמן עדי הגנה מטעמו, הוגשה לאחר שבא

כוחו קיבל את הראיה המשלימה וידע שיש בכוונת המאשימה להגישה לבית המשפט.

מן הבחינה הפרוצדורלית, אכן נמצאים אנו לאחר סיום פרשת ההגנה, משהוצהר כי לא תתנהל פרשת הגנה ונקבעו מועדים להגשת סיכומי הצדדים, אולם בפועל לא חלה התפתחות דיונית מהותית בתיק מאז סיום פרשת התביעה.

נטען כי אין בקבלת הראיה המשלימה כדי להביא לפגיעה בזכות הנאשם למשפט הוגן או בקו הגנתו, שכן הנאשם ידע על קיום הראיה. המאשימה הוסיפה וטענה כי לא תתנגד להעדת הנאשם, ככל שיבקש לנהל פרשת הגנה ולהתגונן מפני הראיה החדשה, לאחר קבלתה.

כן נטען, כי הראיה המבוקשת היא ראיה קבילה, אותה ניתן להגיש ללא צורך בעד מגיש ומאמת, בהיותה פרוטוקול עדות הנאשם בבית משפט במסגרת ההליך האזרחי.

תגובת הנאשם

הנאשם מתנגד לבקשה. לטענתו, הבקשה להוספת ראיות משלימות עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות, תום לב, הוראות החוק והפסיקה, וכן מעלה שאלות של סמכות וחוקיות, הנוגעות גם לקבילות הראיה, שעה שמדובר במסמכים שהוצאו מתוך הליך אזרחי המתנהל בדלתיים סגורות.

כאמור, אין חולק כי ב"כ הנאשם אינו מייצג את הנאשם במסגרת ההליך האזרחי, ולטענתו הוא אף אינו מכיר את מלוא העובדות וההליכים במסגרת אותו תיק. לפיכך, טען כי אין המדובר בראיות שהיו ידועות להגנה.

לגופו של ענין, נטען כי תצהיר הנאשם במסגרת ההליך האזרחי הוגש ביום 9.3.18, קרי, כשמונה חודשים טרם החלה פרשת התביעה בפניי, והנאשם העיד במסגרת אותו הליך ביום 30.5.18, כשישה חודשים טרם החלה פרשת התביעה בפניי.

לטענתו, קבלת הראיות המשלימות משמעה החלפת סדרי הדין, שעה שאין המדובר בראיות חדשות שלא היו ידועות למאשימה, בראיות שנוצרו עקב שינוי עמדת הנאשם, או בראיות הזמה שנועדו לסתור טענות הגנה שהמאשימה לא יכולה היתה לצפותן מראש. כך גם אין המדובר בראיות שנשכחו עקב טעות או משגה.

לפיכך, נטען כי עסקינן במקצה שיפורים אסור.

ב"כ הנאשם הוסיף וטען שהראיות אינן קבילות, ואף לא ברור הכיצד קיבלה המאשימה לידיה את המסמכים מהליך המתנהל בדלתיים סגורות, כאשר היא כלל אינה צד להליך זה.

ראש נוסף לטענה בדבר אי קבילות הראיה, נעוץ בכך שאת תצהירו של הנאשם יש להוכיח בהתאם לסעיף 11 בפקודת

הראיות, בעדות של מי שנכח בעת חתימת התצהיר. בהקשר זה נטען כי המאשימה לא ביקשה להוכיח את מתן התצהיר על ידי עד כלשהו, ולפיכך אף מטעם זה אין התצהיר קביל.

מוסיף הנאשם וטוען, כי המשמעות האופרטיבית של מתן ההיתר להבאת הראיה המבוקשת היא פגיעה בנאשם באופן שיחייבו לנהל פרשת הגנה ולהעיד, כך שלא יוכל לממש זכותו שלא לעשות כן, בהתאם לסעיף 161(א) בחסד"פ.

נטען כי בקשת המאשימה חריגה, וכי לא הוצג ולו מקרה אחד במסגרתו בית המשפט התיר הבאת ראיות משלימות בסיטואציה דומה.

תשובת המאשימה לטענות הנאשם

נוכח טענות הנאשם, הוריתי על מתן תגובת המאשימה באשר למועד קבלת הראיות המשלימות על ידה ודרך קבלתן, בשים לב גם לטענה בדבר קיום ההליך האזרחי בדלתיים סגורות.

המאשימה השיבה כי תצהיר הנאשם ועדותו במסגרת ההליך האזרחי, מהווים יחדיו אמרת חוץ של נאשם, ונוצרו לאחר הגשת כתב האישום ולפני תחילת פרשת התביעה. נטען כי ב"כ המאשימה קיבלה לידיה את פרוטוקול העדות לקראת תחילת פרשת התביעה, ואת התצהיר קיבלה לאחר סיום פרשת התביעה.

המאשימה ציינה כי עסקינן בראיות אשר היו מצויות בידי הנאשם החל ממועד היווצרן, זמן רב לפני שהועברו לידי המאשימה, ואלו לא הועברו על ידה לב"כ הנאשם ולא הוגשו לבית המשפט, מחמת המועד בו נמסרו למאשימה על ידי הפרקליטות הפיסקאלית, המנהלת את התיק האזרחי.

עוד ציינה ב"כ המאשימה כי מסירת החומרים מההליך האזרחי התאפשרה לאור הוראות החוק לתיקון דיני מסים (חילופי ידיעות בין רשויות המס), התשכ"ז - 1967 (להלן: "חוק לתיקון דיני מסים"), המאפשרות העברת מידע וידיעות בין רשויות/אגפי מס שונים, כמפורט על ידה.

היכולת להעביר מסמכים בין רשויות התביעה, נלמדת לשיטת המאשימה גם מנוסחו של סעיף 232 בפקודת מס הכנסה, המתיר העברת חומרים הנוגעים להליכי מס, במקרים מסויימים.

לטענת המאשימה, העברת החומרים כעת לידי ב"כ הנאשם, נעשתה לקראת פרשת ההגנה וטרם הודעת הנאשם אודות כוונתו שלא לנהל הגנה, ולכן אין יסוד לטענה כי מדובר "במקצה שיפורים".

בהתייחסה לעובדה שההליך האזרחי מתנהל בדלתיים סגורות, ולטענה כי לפיכך הראיה אינה קבילה, כמו גם לטענה כי לאור לשון סעיף 11 בפקודת הראיות יש צורך בהגשת הראיות באמצעות עד, טענה כי מדובר בראיה קבילה, המהווה

"תעודה ציבורית" משעה שנרשמה בפרוטוקול בית המשפט. כן טענה המאשימה כי אין הצדקה לחיסיון, משום שההליך שבפני הוא הליך פלילי פומבי, העוסק באותם נושאים ועניינים עליהם העיד הנאשם במסגרת ההליך האזרחי.

מענה הנאשם לתגובת המאשימה

ב"כ הנאשם טען כי המאשימה מטעה בתגובתה בהפניית החוק לתיקון דיני מסים, שכן היא אינה "רשות מס" בהתאם להגדרות החוק, אינה כפופה למנהל רשות המסים, ואינה מהווה גוף תביעה של רשות המס, כנדרש בחוק.

גם באשר להפניית המאשימה לסעיף 232 בפקודת מס הכנסה, מציין ב"כ הנאשם כי כותרת הסעיף מתייחסת לעובד מס הכנסה, שעה שהמאשימה אינה כזו, ולכן לא ניתן לייחס לה הוראות ו/או סמכויות הניתנות לעובדי מס הכנסה.

אשר לטענה כי הראיות מצויות ממילא בידי הנאשם, נטען כי בהתאם לסעיף 74 בחסד"פ, קמה לנאשם הזכות לעיין בחומר הראיות נגדו, והוא אינו אמור לצפות לשימוש מפתיע במסמכים שאינם חלק מחומר החקירה, לאחר תום פרשת התביעה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, את הוראות החוק ואת ההלכה הפסוקה, באתי לכלל מסקנה כי דין בקשת המאשימה להידחות.

הלכה היא כי על בעלי הדין להביא את ראיותיהם בפני הערכאה הדיונית במועד שמיעת הראיות, וכי על התביעה להציג את ראיותיה כמקשה אחת במסגרת פרשת התביעה. לכלל זה קיים חריג, המוצא עיגונו בהוראת סעיף 167 בחוק סדר הדין הפלילי, הקובע:

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בבית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט".

כן מורה סעיף 3 בחוק כי:

"בכל עניין של סדר הדין שאין עליו הוראה בחיקוק, ינהג בית המשפט בדרך הנראית לו טובה ביותר לעשיית צדק".

בהתאמה נפסק:

"בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת" (ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3), 505 - להלן: "ענין קניר").

גישה זו מבטאת איזון ראוי בין הצורך לשמור על הסדר המקובל של ניהול המשפט, בשים לב לזכויות הנאשם, לבין הצורך לאפשר גמישות דיונית שמטרתה למנוע עיוות דין, לשם הגשמת חקר האמת, עשיית צדק ומניעת ניצול לרעה של מחדלים טכניים.

יפים לעניין זה דברי הש' ברק (כתוארו אז), בענין קניר:

"...ההליך הפלילי הוא מסגרת דינים, הבאים להגשים את המשפט הפלילי, דהיינו, לקבוע חפות או אשמה. לשם כך על ההליך הפלילי לחשוף את האמת, וזו מטרתו העיקרית. כמובן, עמידה על כללים וחשיפת האמת אינן שתי משימות נוגדות. נהפוך הוא. הכללים באים לקבוע סטנדרט של ניהול משפט, אשר על פי ניסיון החיים, יש בו כדי להביא לחשיפת האמת, ובכך תואמות שתי משימות אלה. עם זאת, יש ועמידה פורמאלית על סדר הכללים בעניין מיוחד יהיה בה כדי לגרום לעיוות דין, אם בדרך של הרשעת החף מפשע ואם בדרך של זיכוי הנאשם. בנסיבות אלה יש לשאוף לכך, כי הכללים עצמם ייתנו לבית המשפט סמכות לשיקול דעת לעשות צדק..."

נוכח דברים אלו, נהיר כי ניתן לאפשר להגיש ראיות נוספות גם בשלב הנוכחי, טרם הכרעת הדין. ואולם על בית המשפט לבחון אם כך ראוי לעשות, שכן בהתאם להלכה הפסוקה, ייעשה שימוש בסמכותו זו של בית המשפט אך במקרים חריגים.

מטיעוני הצדדים הוברר שהנאשם הגיש את תצהירו בתיק האזרחי בחודש מרץ 18', כ- 8 חודשים קודם לתחילת פרשת התביעה בתיק שבפניי. חקירתו הנגדית של הנאשם באותו הליך התקיימה בסוף חודש מאי 18', כחצי שנה טרם תחילת פרשת התביעה בהליך שבפניי.

המאשימה אישרה כי קיבלה לידיה את פרוטוקול העדות בתיק האזרחי טרם תחילת פרשת התביעה בפניי. בנסיבות אלו, ובהתחשב בכלל לפיו על המאשימה להביא מכלול ראיותיה במסגרת פרשת התביעה, מוטל עליה הנטל להבהיר מדוע לא עשתה כן, ומדוע מבקשת היא להגיש את הראיות רק עתה.

לא מצאתי כל נימוק בטעוני המאשימה, המסביר, ולו לשיטתה, מדוע העבירה את החומר לידי ב"כ הנאשם, וביקשה

להגישו, רק עתה. מושכלות יסוד הן כי היה על המאשימה להעביר להגנה את הראיות הנוספות במועד הראוי - טרם תחילת פרשת התביעה, ולבקש להגישן במסגרת פרשת התביעה. לא ניתן כל הסבר לשיהוי, ולא הובהר מדוע עשתה כן המאשימה אך בתום פרשת התביעה וההגנה (שכאמור - לא התנהלה), וטרם הגשת הסיכומים.

אף באשר לתצהיר הנאשם, הרי שהמאשימה טענה בבקשתה כי קיבלה אותו לידיה רק לאחרונה. ואולם גם בסוגיה זו לא הובהר מדוע לא קיבלה המאשימה את התצהיר קודם לכן, הגם שבנקל יכולה היתה לקבלו, משעולה מטענותיה כי היתה ערה לקיום ההליך האזרחי, ואף קיבלה את פרוטוקול העדות באותו הליך טרם תחילתה של פרשת התביעה בפניי.

חזקה כי המאשימה הבינה, משקיבלה את הפרוטוקול מההליך האזרחי, כי עניינו של הפרוטוקול בחקירת הנאשם אודות תצהיר שהוגש, ולפיכך, ככל שסברה כי הדבר רלוונטי להליך שבפניי, היה עליה לקבל גם את התצהיר באותו מועד - טרם פרשת התביעה בהליך שבפניי.

שיקול משמעותי כאשר מתבקשת הגשת ראיות נוספות לאחר סיום הבאת הראיות, הוא מועד קבלת הראיות על ידי הצד המבקש. בחינת המקרים בהם איפשרו בתי המשפט קבלת ראיות לאחר סיום פרשת ההגנה, מלמדת כי ככלל מדובר היה בראיות אשר לא היו מצויות ברשות המאשימה קודם לכן או לא היו ידועות לה, בעד שלא אותר, בראיות שהמאשימה סברה בטעות כי אינה צריכה להגיש, כאשר טרם הוחל בפרשת ההגנה, כאשר הצדדים הסכימו להגשת הראיה החדשה והיה בה פוטנציאל להביא לזיכוי הנאשם, וכיצא בזה (ר' **ענין קניר לעיל**, ע"פ 8080/12, **מדינת ישראל נ' אהוד אולמרט**, תפ"ח (מחוזי באר שבע) 1130/09 בענין **מדינת ישראל נ' ניר סומך**, ת"פ (שלום רחובות) 15407-12-15, **מדינת ישראל נ' אברהם דדון**).

מוצאת אני ממש בטענת ב"כ הנאשם לפיה המאשימה לא הציגה ולו מקרה אחד בו החליטה באופן טקטי, כפי שדומה שעשתה במקרה שבפניי, שלא לחשוף ראיות רלוונטיות טרם פרשת ההגנה, כשהיא חושפת אותן בפני ההגנה אך טרם המועד שנקבע לפרשת ההגנה, ובהמשך מבקשת להגישן לידי בית המשפט.

הסיטואציה בה המאשימה שומרת ראיות "קרוב לחזה", וסוברת כי תוכל להודיע על הימצאן ברשותה לראשונה במועד בו תחפוץ לעשות כן, ולאחר קיומם של ארבעה דיונים במסגרת פרשת התביעה, במהלכם לא חשפה ראיות אלו, מנוגדת לסדר הדברים המקובל.

אף אם אין המדובר ב"מקצה שיפורים", שכן המאשימה פנתה להגנה וביקשה להציג את הראיות טרם שנודע לה כי הנאשם מוותר על זכותו לנהל פרשת ההגנה, נמצא כי הבקשה חורגת מדרך ניהול התקין של ההליך.

לא למותר לציין כי העובדה שהנאשם ידע על קיום הראיות, ואף ייצרן למעשה, אינה מרפאת את הפגם, שכן אף אם כך הדבר, הרי שהיה על המאשימה, כאמור, לבקש להגישן במועד המתאים.

מסגרת הדינים והכללים בהליך הפלילי מונעת את "הפתעת" הנאשם בראיות שלא הונחו בפניו בעת הגשת כתב

האישום, או לאחר חשיפתם בפני המאשימה, ככל שהראיות, כבמקרה שבפניי, לא היו קיימות בעת הגשת כתב האישום.

יוזכר עוד, כי בהתאם לפסיקה, על בית המשפט לשקול בבקשות כגון דא את הצורך בקבלת הראייה. בענין זה יוטעם כי המאשימה טוענת אף עתה כי הציגה בפניי בית המשפט די ראיות שיש בהן כדי להביא להרשעת הנאשם. משכך, אף לשיטת המאשימה אין המדובר בראיות שהגשתן הכרחית כעת.

נוכח מסקנתי כי עתירת המאשימה פוגעת בדרך ניהול ההליך המקובלת ובזכויות הנאשם, ללא הנמקה כלשהי, אני מוצאת להכריע בטענות ההגנה בכל הנוגע לשאלה האם ניתן להגיש את התצהיר ללא עדות עורך התצהיר, בהתאם לפקודת הראיות, ובשאלה האם מותר היה למאשימה לקבל את הראיות המבוקשות מידי גוף תביעה אחר, טענות אותן פירטה ההגנה בתגובותיה לבקשה.

עם זאת, אני מוצאת להבהיר כי אף אם נצא מנקודת הנחה שהראיות אותן מבקשת המאשימה להגיש הן קבילות, הרי שהמאשימה אינה יכולה להישמע בטענתה כי אלו נלקחו מתוך הליך המתנהל בדלתיים סגורות שכן אין הצדקה לסגירת הדלתיים, ומוטב היה שטענה זו לא תיטען.

שעה שבהתאם לחוק או לפסיקה מתנהל הליך בדלתיים סגורות, אין הצדדים רשאים לחשוף עדויות מתוך הליך זה, ללא רשות בית המשפט. לא ניתן להלום סיטואציה בה אחד הצדדים, בוודאי המאשימה, מעביר חומר מתוך דיון המתנהל בדלתיים סגורות, ללא קבלת אישור בית המשפט במסגרתו מתנהל הדיון, כשהוא טוען כי אין הצדקה לסגירת הדלתיים. טענה זו מהווה משום עשיית דין עצמית, תוך עקיפה פסולה של החלטת בית המשפט אשר הורה על סגירת הדלתיים, או הוראות הדין בסוגייה זו. משנסגרו הדלתיים, שיקול הדעת אם לפתוח את הדלתיים, נתון לבית המשפט ולא למאשימה.

אף בכך, ומבלי להכריע כאמור בשאלת קבילות הראיות, בקשת המאשימה חורגת מדרך ניהול ההליך המקובלת, ואין בידי לקבלה.

כאמור, אני מוצאת להכריע במלוא טענות הצדדים, ואולם אציין כי לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה לפיה זכות הנאשם להימנע מלהעיד, בהתאם לסעיף 161 בחסד"פ, נפגעה כתוצאה מעתירת המאשימה. כפי שבחר הנאשם שלא לנהל הגנה טרם הגשת הבקשה לקבלת ראיות משלימות, יכול הנאשם לבחור באפשרות זו אף אם תוגשנה הראיות הנוספות, ואין בעצם הגשת הבקשה, או החלטה בדבר קבלת הראיות, כדי לפגוע בזכותו זו.

בהתאם להלכה הפסוקה, הפרוצדורה אינה מיטת סדום. ועם זאת, בהתחשב בכך שבקשת המאשימה חריגה, בכך שעיתוי הגשתה סוטה מהכלל, ובכך שלא נמצאו לבקשה כל הצדקה או טעם ממשי, ולו בנימוקי המאשימה עצמה, הרי שהבקשה פוגעת בניהול התקין של ההליך, ולפיכך נדחית.

המאשימה תגיש את סיכומיה נוכח דברים אלו עד ליום 10.6.19.

ההגנה תגיש סיכומיה עד ליום 11.7.19.

על מועד הכרעת הדין יודע לצדדים.

מיום 11.6.1977

תיקון מס' 3

ס"ח תשל"ו מס' 813 מיום 11.6.1976 עמ' 203 (ה"ח 854)

(2) משרדי הממשלה, רשות מקומית, בית משפט, בית דין, גוף אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית, נוטריון או כל גוף רשמי אחר של ישראל או של שטח ארץ שמחוץ לישראל (להלן מוסדות);

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ט, 30 מאי 2019, בהעדר הצדדים.